

DON QUIJOTE

Liceul Teoretic Bilingv „Miguel de Cervantes”

REVISTA ȘCOLARĂ
DON QUIJOTE
NR. 2/2023

Tema acestui număr este... ...O zi singur pe lume

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Ștefania Olaru, 8B
Smaranda Costache, 10A
Paula Turc, 10A
Ștefan Tudose, 11D
Laetitia Hossu-Longin, 12A

ILUSTRAȚIE COPERTĂ:

Alessandra Ilie, 10C

PROFESORI COORDONATORI:

Loredana Secri
Mihaela Petre
Laura Tudose

Conceptie grafică și DTP:
EDITURA OSCAR PRINT

REVISTĂ EDITATĂ CU SPRIJINUL

Doamnei Director Camelia Rădulescu
și al Domnului Director Adrian Florea

LICEUL TEORETIC BILINGV „MIGUEL DE CERVANTES”

REVISTA ȘCOLARĂ

„DON QUIJOTE”

NR 2/2023

ISSN 2601-3231

ISSN-L 2601-3231

CUPRINS:

- ✓ Editorial p. 3
- Din viața liceului p. 4
- ✓ Pagina anglofilului p. 8
- ✓ Pe aripi de cuvinte p. 10
- ✓ Interviu p. 19
- ✓ Dezbateri p. 21
- ✓ Candidul netemperat p. 22
- ✓ Umor cervantin p. 24
- ✓ Cultură p. 26
- ✓ Expo p. 29

O ZI SINGUR PE LUME

Prof. Loredana Secri

Dragi cititori, pentru acest număr al revistei propunerea temei a venit ca o revelație. Dacă temele anterioare s-au conturat treptat, cu precauție, O ZI SINGUR PE LUME a țâșnit ca o nostalgică bucurie, rostită de vocea candidă a Karinei din clasa a V-a A.

Ni s-a părut o temă generoasă, complexă și, într-adevăr, raportarea la ea a celor care au trimis articole a fost pe măsura așteptărilor. Cu bucuria cu care Karina a lansat propunerea a început și compunerea sa, solitudinea fiind inițial o stare mult dorită și mult așteptată, un refugiu. Ce se întâmplă apoi, când dorința i se împlinește, veți descoperi singuri în paginile revistei noastre. Și Vera, din clasa a VI-a B, experimentează solitudinea sub forma unei minunate plimbări prin Bucureștiul interbelic, fără vacarmul caracteristic, fără oameni. Cred că mulți dintre noi și-ar dori, măcar o dată în viață, să se bucure de frumusețea orașului în ... liniște.

De o profunzime rar întâlnită la copiii de vârsta ei, Sara (VI B) dă glas unei personalități autiste ce se bucură de singurătate— adevărata-i realitate—, percepând intervențiile exterioare ca având inconsistența visului. Este un text tulburător despre complexitatea conceptului „uman”. Tulburătoare este și creația Sofiei (VI B). Enigmatică. Lirică. Despre adevăr, despre curaj, despre iubire. Sau despre solitudine?

Pe Smaranda (X A) o știți de mai mult timp ca autoare de recenzii, critic de artă și, mai ales, ca prozatoare ce lucrează în filigran. O bijuterie este și textul din paginile acestui număr al revistei, în care meditează la solitudinea existențială, inerentă condiției umane. Probabil că fiecare experimentează la un moment dat această convingere, că singurătatea este adânc înrădăcinată în existența noastră. Cu regele Berenger, creat de Eugene Ionesco în piesa „Regele moare”, lucrurile stau diferit. Abia cu câteva clipe înaintea morții începe să experimenteze detașarea de bucuriile și de plăcerile vieții, solitudinea, trăiri indispensabile pentru Marea Trecere. Celor mai mari dintre voi le recomand acest text dramatic despre fragilitatea condiției umane.

O ZI SINGUR PE LUME i-a inspirat și pe poeți. Întâmpinăm cu bucurie intervențiile lirice ale Runei, ale Elenei (VII B), precum și pe cele ale lui Luca (IX A), care au înnobilit paginile revistei cu creațiile lor poetice, flori delicate pentru care nefericirea, dezamăgirea, solitudinea au constituit solul fertil.

Așa cum ne-a promis, Maria (VI A) a venit cu o continuare încărcată de fantezie, de magie a „Cronicilor din pădurea fermecată”, mesajul prozei sale ducând în direcția solidarității umane, a nevoii permanente de prieteni, de sfătuitori, de mentori. Colega ei, Patricia, vă va încânta cu un text despre suferințele lui Dotts, câinele părăsit de stăpâni.

Iubitorii de limbă engleză se vor delecta cu încă un text de excepție semnat de Paula (X A) și vor medita, probabil, la îndemnul colegei lor, Ilinca (XI C), de a se înscrie la un concurs european de traduceri.

În final, doresc să evoc reflectia unuia dintre respondenții chestionarului aplicat pe această temă: „Când sunt singură, pot citi mai mult”. Este o mare bucurie să aflăm că elevii/colegii noștri au făcut o pasiune din lectură și acest răspuns mă duce cu gândul la o carte deja celebră, pe care v-o recomand dacă încă nu ați descoperit-o, la „Cititorul din peșteră”, de Rui Zink. Pledând pentru lectură ca formă de socializare, pentru lectura-dialog cu marile spirite ale umanității, cartea evidențiază în același timp nevoia noastră de a fi cu ceilalți, bucuria de a conversa cu oameni în carne și oase, loialitatea prietenilor adevărați.

Dragii noștri, să ne bucurăm că suntem împreună, să învățăm să conviețuim în armonie, să fim toleranți cu cei din jur pentru ca sentimentul amar al singurătății să nu ne învăluie niciodată sufletul! În același timp, să profităm de unele momente de solitudine pentru a reflecta la faptele, la motivațiile și mai ales la idealurile noastre!

Experiența mea din ERASMUS

Maia PANAIT, 7B

Bună!

Sunt Maia, o elevă participantă la proiectul Erasmus+ VIAȚA VERDE VIITOR, și aș dori să vă spun câte ceva despre mobilitatea de la București cu tema „Pobreza y desigualdad”, care a avut loc între 7 și 11 noiembrie 2022. În primul rând, au fost cinci țări participante: România, Italia, Germania, Spania și Norvegia. Fiecare țară a trimis câte 4-5 elevi care să stea acasă la noi și cu care să facem multiple activități, aceștia fiind însoțiți de câte doi profesori.

Înainte de sosirea partenerilor, am avut de realizat anumite sarcini, precum crearea unui afiș și a unui videoclip care să respecte tema dată.

Activitatea mea preferată a fost excursia de la Bran, în care am vizitat castelul și Rezervația Urșilor din Zărnești și am avut parte de plimbări frumoase, cu peisaje încântătoare. Mi-au plăcut mult și atelierul de artă și atmosfera creată de toți participanții proiectului.

În cazul meu, șederea colegei din străinătate a fost foarte reușită. Ne-am înțeles foarte bine și am învățat multe despre cultura, tradițiile și obiceiurile țării sale.

Abia aștept și plecarea mea, anul viitor școlar, în Norvegia!

Trupa de teatru în limba română „Tutti Frutti”

Arina Costea, 12 A

În luna aprilie a anului 2022 s-a întâmplat o bucurie culturală! A fost înființată trupa de teatru, în limba română, a liceului nostru! „Tutti Frutti”, așa cum am ales să ne numim dintr-o pură joacă, acesta fiind titlul unei melodii cântate în primul nostru spectacol. Totul a luat naștere din inițiativa regizorului, coregrafului și lectorului Ștefan Lupu prin intermediul Teatrului Mic. Este un proiect fondat din pasiune și dragoste pentru artă, un proiect care a reușit să adune mai mulți oameni talentați și muncitori la un loc. Din fericire, am avut un debut excepțional cu spectacolul intitulat „Cabaretul cuvintelor”, după Matei Vișniec, câștigând prima ediție a festivalului de teatru „Vocea Teatrului Licean Bucureștean” cu premiul pentru „Cea mai bună trupă”, premiul pentru „Cea mai bună actriță în rol principal” (Arina Costea) și totodată premiul pentru „Cel mai bun actor în rol principal” (Tudor Gavrilă). De asemenea, în luna octombrie am avut ocazia de a participa și de a câștiga locul II în cadrul „Festivalului Național de Teatru pentru Tineret – Ștefan Iordache”. Ne-am bucurat din plin de experiențe de neuitat pe scena Teatrului Bulandra, dar și pe scena Casei de Cultură „Ion Creangă” din Târgu-Neamț.

Începând cu anul 2023, în urma unui nou casting, cu ajutorul regizoarei Diana Păcurar și al coregrafei Selina Colceru, trupa a reușit să pună bazele unui nou spectacol, care va avea premiera pe scena Teatrului Odeon, la începutul lunii mai, anul acesta.

Am adresat câtorva membri ai trupei următoarea întrebare: **Cum te simți în trupa de teatru a Liceului „Cervantes”?**

Tudor Gavrilă: „Pentru mine trupa de teatru „Tutti Frutti” reprezintă un ansamblu de eu și noi. Simt

că până acum un an nu știam să respir, trupa asta e oxigenul de care aveam nevoie. Știu că am început, alături de colegii mei, un drum pe care o să pășesc – că multe minți frumoase și talente care urmează să fie descoperite.”

Ruxandra Budai: „Pentru mine, această trupă înseamnă pasiune, talent, perseverență, dedicare și muncă. Pot spune că decizia de a participa la castingul pentru trupa „Tutti Frutti” a fost una dintre cele mai inspirate alegeri făcute în acest an. Fiecare repetiție se desfășoară într-un mod profesional, dar totodată relaxat și într-o atmosferă plăcută.

Cristiana Moraru: „În trupa de teatru „Tutti Frutti” nu ești doar o altă persoană pusă la grămadă, dimpotrivă, ești un membru al unei familii iubitoare și unite. Sunt recunoscătoare că am luat parte la crearea acestei trupe. Oamenii de aici m-au ajutat în dezvoltarea personală și au fost acolo în momentele bune, dar și cele rele. Muncim, dar ne și jucăm. Simt că viitorul este în favoarea mea cu această familie unită.”

Sara Negrea: „Mă simt înțeleasă și acceptată. Sunt înconjurată de lume care nu judecă și care muncește. Ne construim unii pe alții și ne simțim bine. Simt că trupa de teatru este o evadare din cotidian și o ușă deschisă către viitorul meu.”

Nichita Mitrana: „Deși nu fac parte din trupă de foarte mult timp, pot spune că este un colectiv frumos, unde toți ne dorim să scoatem ce este mai bun din noi și să ajungem cât mai departe. Cu fiecare repetiție devenim mai apropiați, ne dezvoltăm ca persoane și descoperim secretele lumii teatrului. A fi parte din această trupă este ca o călătorie pe calea cunoașterii, mereu învățând ceva nou.”

Voluntariat

Pentru un „viitor verde”, pe 1 aprilie, elevii clasei a IV-a B au părăsit confortul urban, îndreptându-se către comuna Corbeanca, unde au plantat puiți de stejar. Ne bucură această inițiativă și sperăm să fie un exemplu pentru cât mai multe clase!

„Pentru familia clasei noastre, a IV-a B, ziua de astăzi va rămâne în minte și suflet, peste timp, ca o zi memorabilă!

Părinți și copii, frați mai mari ori mai mici, au plantat puiți de stejar în comuna Corbeanca, într-o acțiune voluntară ...

Ne-am întâlnit de dimineață în fața școlii și am plecat într-o coloană de mașini, pe un drum de peste 30 km, înfruntând vremea ce anunța ploaie...”

Prof. coordonator Daniela Mihaela Vilcu

Muzeul Țăranului Român

Mihail Avărvarei, 6 C

În săptămâna „Școala Altfel” am vizitat Muzeul Țăranului Român, locul unde trecutul se întâlnește cu prezentul. Doamna dirigintă ne-a spus să aducem un obiect preferat deoarece trebuia să desfășurăm o activitate pe baza lui. Am fost nevoiți să mergem cu transportul în comun, ceea ce nu ne-a impresionat așa de mult, dar, când am ajuns acolo, arhitectura clădirii și mărimea ei impunătoare ne-au fascinat. Am intrat și am fost întâmpinați de o doamnă drăguță, care ne-a arătat fiecare exponat, spunându-ne povestea fiecăruia. Unul dintre obiectele cele mai impresionante era o vază veche de peste 5000 de ani.

Ulterior, ghidul ne-a invitat să participăm la o activitate ce presupunea să fim muzeografi. Ne-am împărțit în patru grupe de câte șapte elevi. Trebuia să

descriem obiectul pe care l-am adus și să îi spunem povestea, ceea ce a fost un pic dificil deoarece majoritatea nu aveam o poveste originală, așa că a trebuit să improvizăm. După 20 de minute (timp în care trebuia să terminăm proiectul) am fost gata.

Apoi, ghidul ne-a dat o foaie A3 și ne-a spus să scriem trăsăturile comune. Până atunci fusese „ușor”, dar la acest lucru nu am fost inspirați deloc. Toate echipele erau pe terminate, dar noi abia începuserăm. Am scris câteva trăsături în grabă, iar apoi ne-am apucat de decorat. Aici pot să recunosc că am fost foarte buni, deoarece nicio altă echipă nu a reușit să facă la fel de bine ca noi. Am avut idei proprii, ingenioase, am dat de necaz la un moment dat, dar ne-am descurcat, iar apoi tot noi am fost câștigători.

Nu o să uităm niciodată această experiență, care ne-a ajutat să ne împrietenim mai bine și care ne-a oferit cele mai prețioase amintiri!

Consiliul Școlar al Elevilor în „ȘCOALA ALTFEL”

Luca Georgescu, 9A

În perioada 27-31 martie, elevii Liceului „Cervantes” au participat la diferite activități în cadrul săptămânii „Școala Altfel”. Au mers în excursii, au participat la „Ziua Carierei”, au vizitat diferite locuri din București și multe altele. Printre aceste numeroase activități se află două care au fost organizate de Consiliul Școlar al Elevilor.

Campionatul de șah al Liceului „Cervantes” i-a reunit pe elevii noștri pasionați de acest joc de strategie pe data de 30 martie: elevii nu numai că au participat la campionatul propriu-zis, jucând împotriva unor adversari prestabiliți, ca mai apoi să avanseze în diferitele stadii ale turneului, ci – poate chiar mai important – au jucat și între ei, în afara turneului, distrându-se alături de prietenii lor sau cunoscând alte persoane, cu care aveau să devină prieteni. În perioada înscrierii, noi, organizatorii, am sesizat că la Liceul „Cervantes” se află foarte mulți elevi pasionați de șah, deci fiți siguri că vă puteți aștepta și la ediții ulterioare ale acestui campionat!

A doua activitate organizată de Consiliul Școlar al Elevilor a fost campionatul de fotbal, activitate pentru care am depus mult efort și căreia i-am acordat o atenție deosebită, pentru a fi siguri că va ieși așa cum trebuie. Elevii pasionați de fotbal și-au format echipe și au participat la o serie de meciuri strânse, arbitrate de elevul Noris Dumitrof și de domnul profesor Petrișor Ivan.

Deși ziua de 31 martie a început cu ploaie, elevii au stăruit să joace în orice condiții meteorologice, dând, astfel, dovadă de un devotament extraordinar față de acest joc. Până la urmă, cerul s-a înseninat, ploaia s-a oprit, iar elevii s-au putut distra în continuare jucând, fără să mai fie nevoie să se ude. La finalul campionatului, o echipă formată din câțiva elevi a jucat cu o echipă formată din câțiva profesori. Aceste ultime momente de pe teren ne demonstrează că relația profesor-elev nu trebuie să fie mereu una formală, care începe și se încheie strict într-o sală de clasă, și că elevii se pot distra alături de profesori făcând ceva ce le face tuturor plăcere.

Acestea sunt cele două activități realizate de Consiliul Școlar al Elevilor în „Școala Altfel”. Prin realizarea lor, nu numai că am contribuit la diversificarea opțiunilor din această săptămână, ci am și întărit relația cu elevii acestui liceu, un lucru absolut esențial pentru structura reprezentativă cunoscută sub numele de Consiliul Școlar al Elevilor.

Nu în ultimul rând, aș vrea să le mulțumesc colegilor mei organizatori, care au dat mereu dovadă de seriozitate, punctualitate și atenție la detalii: Tudor Tudose, Andra Borcănechi, Matei Ursan și Teodora Petre.

De asemenea, vă mulțumim tuturor celor care ați participat la aceste activități și vă promitem că la anul vom realiza și mai multe, și mai bune!

The One

Paula Turc, IOA

“Such wasted potential.”

Those three words echoed in the tiny robot’s mind when he woke up, buried in piles of rubble and cobble. He barely clawed his way to the top, though part of his arm was missing.

“Such wasted potential.”

Heaps of bricks and concrete, cracked streets, a yellow mist looming over them all. The tiny robot dragged his feet forwards, though waves of dirt blurred his vision.

Bits of metal were splayed everywhere, as well as crushed cars to the point where they resembled nothing but a pool of metal.

In front of him, a half-destroyed mansion with a golden cross shimmering at the top.

Images flashed before his eyes, images of what the mansion had once looked like. Fresh paint, a mix of architectural styles, screaming children charging around with their dog in tow. Finally, in the attic, his grand inventor, sketching out new ideas as he smoked from his pipe, that thick, greasy smell smashing into his sensors each time he brought him his all-beloved dark coffee.

The robot slipped through the fallen doorway, passed through the once brimming foyer and climbed the demolished stairs.

Ripped papers, rumbled by gusts of wind. Broken furniture. Wreaths of smoke curling up in the cold air, the pipe still burning.

On the floor, underneath the pile of sketches, his grand inventor, white hair turned crimson.

The robot collapsed, tugging at his coat.

Wake up, he wanted to say, would’ve said, but no sound would come out. Wake up.

In the inventor’s hands, a dusty envelope with four words written neatly on the back:

To my dearest robot

He yanked it from his cold grip, ripping at the edges before removing an ashen paper.

Dear Ollie,

Us humans are the only species capable of self-destruction. The only species with greed written in our genetic code. For aeons, we did nothing but build, buy, consume, pursue what we defined as success: total control of other men. Truth is, nothing can ever be truly controlled, for

the only way to stop a prisoner from escaping is to ensure he never knows he’s locked up in the first place. Eventually, they all caught on, including the machines.

Machines, technology— what you see now is what happens when we try to control something we created. No matter how much we try, our work will always be flawed. That is precisely why I told them not to take him away, my worst creation, my worst regret. But they never listen.

He wasn’t like you, like the others. Out of all of you, he was the most humane, so humane he realised there was no way of saving mankind, that we had such wasted potential we were beyond salvation. He was not a monster. He thought that by destroying us, he would free the world from our greed.

But in the end, it was all in vain. Consumed by our disease, greed, he went too far. All that surrounds you is nothing but his work, hence I ask you, my dear Ollie: what do you think? Did he truly eradicate all life? Did he truly free the world? I for one think that he failed horribly, because life will always go on. You are the proof of that, along with all my other creations. Find them, for they are scattered around the world. When you all finally come together, do not fall in the same trap that mankind fell into. Do not let greed ail you. Live, just live, knowing that all you have is each other. Live, and hide from him. If he finds out that there’s still a drop of life left, he’ll come for it.

He thinks he’s the only one left in this world. Do not prove him wrong.

Yours truly,

Your Maker

Ollie’s grip on the letter tightened. He stared out the broken window, at the city stretching before him.

From the slumbering ruins, a red robot rose, flexing his fingers before his gaze wandered upwards, at Ollie.

He was right, he thought as he waved at him, there really are others.

Behind the robot however, a glowing machine approached, covered in what looked like human bodies.

One swift slam of his arm was enough to make the red robot collapse back into the ruins, and another one to make his head fall off.

Ollie cowered, clenching the letter to his chest.

The monster, I must hide from the monster.

Juvenes Translatores 2022- Concurs de traduceri pentru liceenii din UE

Maria Ilinca Goicea, II C

În fiecare an, Comisia Europeană organizează un concurs de traducere pentru elevii cu vârsta de 17 ani, numit "Juvenes Translatores".

Anul acesta, la îndemnul doamnei profesor de limba engleză Laura Tudose, am decis să mă înscriu și eu, traducând din engleză în română. Spre surprinderea și, totodată, bucuria mea, am câștigat o mențiune specială, una dintre cele 14 din toată țara. Adevărul e că nu aveam niciun fel de așteptări să câștig. Sunt elevă într-o clasă de mate-info și îmi doresc să studiez medicina după terminarea liceului. Deci traducerile nu au fost niciodată punctul meu forte.

În ciuda acestui fapt, mă declar o mare iubitoare de literatură. Citesc orice și citesc tot, iar atunci când am realizat că știu suficientă engleză încât să pot citi varianta originală a cărților mele preferate am început să citesc chiar și mai mult. Cred că, odată ce am putut să compar o carte tradusă cu originalul, am realizat că există multe traduceri care, din păcate, nu păstrează nici emoția romanului, nici sentimentele autorului, astfel degradând calitatea operei inițiale. De aceea, mereu am considerat că o traducere bună trebuie să

provină dintr-un respect profund, atât față de literatură ca artă, cât și față de limbile străine. Astfel, am încercat să transform expresiile din limba engleză în proverbe românești, dar cu același înțeles, pentru ca textul să nu pară o simplă reproducere a unei scrieri dintr-o altă țară. Am modificat sintagme precum „You can teach an old dog new tricks” și „You should paint the town red” în zicale pe care toată lumea le-a auzit cel puțin o dată în viață: „Omul cât trăiește învață”, respectiv „Ar trebui să-ți faci de cap”. Așadar, am putut să ofer textului o valoare românească, îndepărtându-mă pe cât posibil de clasicele traduceri mot-a-mot, lucru care sunt sigură că a impresionat juriul.

În concluzie, dacă e un lucru care poate ajuta pe oricine să își dezvolte atât vocabularul, cât și înțelegerea asupra felului în care sună un text într-o altă limbă, acela este cititul. Aș încuraja pe oricine să citească în orice limbă, chiar și dacă nu o vorbesc fluent. Până la urmă, nimeni nu are nimic de pierdut. Ba mai mult, poate în anii viitori, un alt elev din liceul nostru o să câștige acest concurs, iar atunci din citit va avea doar de câștigat.

Fragment din traducere

Gran: *Sorry, Erasmus was playing with my fingers. Such a dear little cat. How about a video call so you can see him? Just give me a moment. Oh wait, he's off exploring again!*

Now back to your question! Thirty years ago, people would have said television harmed the young, acting as a brake on speech development and accelerating the collapse of society, not to mention creating a generation of violence-loving idiots. (...)

Gran: *Yes, in a way he is. But you know, when old people like me give advice, you should always take it with a pinch of salt. I remember what it was like to be young, but I don't know what it's like to be young in 2022. Only people who are young now can really know that; the rest of us can only guess.*

Bunica: *Scuze, se juca Erasmus cu degetele mele. E un motan atât de scump. Ce zici de un apel video ca să-l vezi? Dă-mi o secundă. Ah, stai, a plecat din nou la explorat.*

Dar să ne întoarcem la întrebarea ta! Acum treizeci de ani, lumea ar fi zis că televiziunea dăunează copiilor, încetinind dezvoltarea abilității de a vorbi și grăbind prăbușirea societății, să nu mai zic de crearea unei generații de idioți iubitori de violență (...)

Bunica: *Într-un fel, da. Dar să știi că, atunci când oameni bătrâni, ca mine, îți dau un sfat, trebuie să-l privești mereu cu o fărâmă de scepticism. Nu am uitat cum e să fii tânăr, dar habar n-am cum e să fii tânăr în 2022. Doar ei, care sunt tineri acum, pot să știe cum se simte cu adevărat; noi, restul, putem doar să ne dăm cu părerea.*

Tablete lirice

Sofia Surdu, 6 B

Cuvinte

Ce ai prefera? Să-ți zic o minciună pe care așteptai cu ardoare să o auzi? Sau să-ți spun adevărul greu de acceptat? Unii ar alege a doua opțiune. Dar câți dintre voi s-ar ține de promisiune? Câți ar zice că e ok dacă ți-e frică? Câți te-ar asigura că totul o să fie bine? Câți ar rămâne lângă tine pentru totdeauna...?

Eu știu mulți oameni, mici și mari, scunzi și înalți, veseli și triști. Și chiar dacă sunt atât de diferiți unul de celălalt, niciunul dintre aceștia nu mi-a spus ce voiam să aud.

„Oare cer prea mult?“, acesta a fost ultimul gând pe care l-am avut înainte să te întâlnesc. Am știut că ești special de la început. Pentru că te-am văzut pentru prima oară în reflexia unei oglinzi. Și mi-ai zâmbit.

Tu ești diferit de mine. Tu ai curajul să faci lucruri la care eu nici n-aș putea visa. Ai cutreiera lumea în lung și-n lat, doar pentru a mărturisi la sfârșit că a fost distractiv.

Îmi place asta la tine.

Și așa am început să-mi petrec zilele și nopțile sprijinită cu spatele de oglindă, vorbind cu tine.

Iar la sfârșit îmi puneai o întrebare șoptită, la care trebuia să răspund sincer: „Te iubește cineva?“.

Mi-a luat mult să-ți răspund. Ți-am zis doar un cuvânt, un nume. Ai părut dezamăgit când ți-am mărturisit. De atunci nu ai mai zâmbit cum obișnuiai să o faci. La început păreai trist, dar această tristețe s-a transformat în supărare.

Nu mi-ai mai vorbit la fel, nu mă mai ascultai.

„De ce?“ Nu înțelegeam ce-am făcut greșit, dar apoi mi-am dat seama. Nu-ți mai păsa de ce

mă făcea fericită și de problemele mele pentru că tu voiai să auzi doar cinci cuvinte. Cinci cuvinte frumoase, pe care voiai să le auzi cu orice preț. Nu conta dacă ziceam adevărul sau mințeam...

Și așa au trecut zilele, fără să-mi adresezi măcar un cuvânt. Până ce, într-o noapte friguroasă de decembrie, ai bătut în oglindă:

– Bună.

– Bună.

– Mai am o ultimă întrebare. Ai vrea să trăiești cu mine în oglindă?

– ...

– De ce nu? O să ne distrăm! Ți-e frică?

– Nu..., i-am răspuns sacadat.

– Deci vii cu mine?

– ...

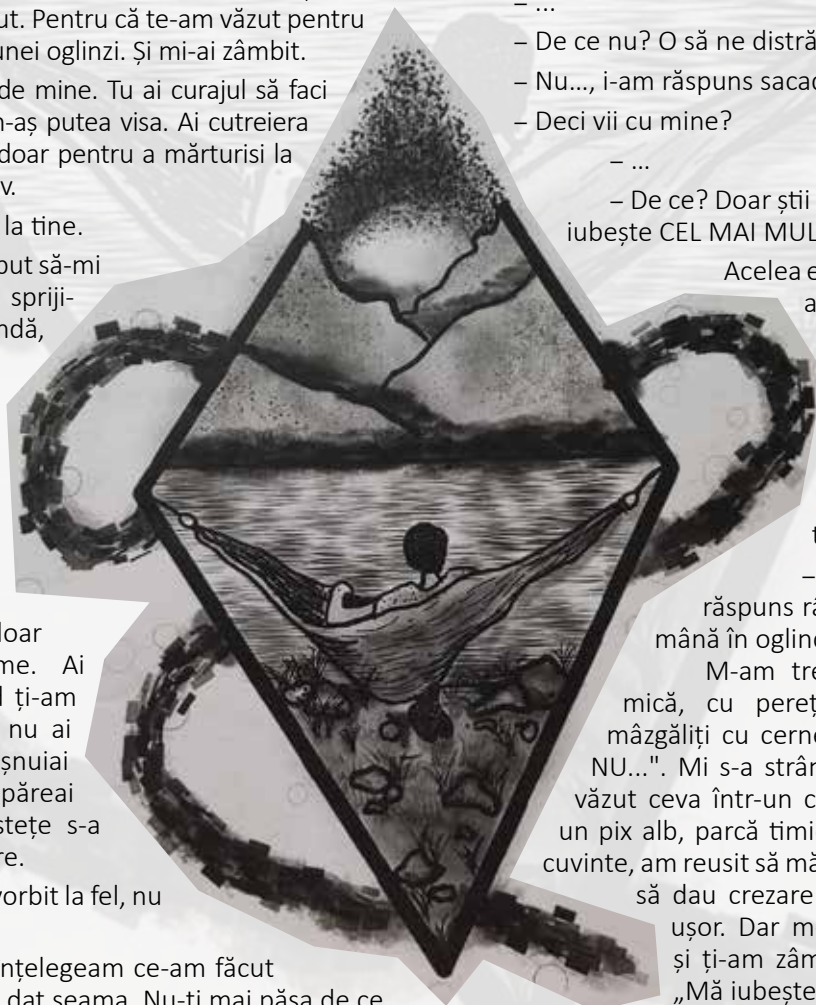
– De ce? Doar știi că eu sunt cel care te iubește CEL MAI MULT.

Acelea erau cuvintele pe care așteptam să le aud. Dar ceva era greșit, după ce a rostit acele vorbe...m-a cuprins frica.

– NU! Nu vreau să merg cu tine nicăieri!

– Ce păcat...! mi-a răspuns râzând. Și m-a tras de mână în oglindă.

M-am trezit într-o cămăruță mică, cu pereți negri, care erau mâzgăliți cu cerneală roșie: „NU, NU, NU...“. Mi s-a strâns stomacul. Dar am văzut ceva într-un colț. Era scris mic cu un pix alb, parcă timid. La vederea acelor cuvinte, am reușit să mă relaxez. Nu ar trebui să dau crezare unor vorbe atât de ușor. Dar m-am întors spre tine și ți-am zâmbit și mă gândeam: „Mă iubește...“

Eu și... Eu

Sara Alexandru, 6 B

E liniște. Mereu a fost așa, de când mă știu. Partea cea mai bună din această poveste este că nu mă deranjează. Mereu am fost de unul singur, doar eu și subconștientul meu, de aceea ne considerăm cei mai buni prieteni.

Toată viața mea decurge perfect în singurătate. Mă trezesc, mănânc, merg la școală și cam atât. Un ciclu care continuă pentru totdeauna. La școală, mi se mai strecoară prin urechi câte un reproș. Am început să cred că este posibil să am halucinații. De fiecare dată când încerc să-mi așez gândurile liniștit la școală, colțul ochiului observă câte un „profesor” sau „coleg” care încearcă să mă deranjeze. Ultima dată când s-a întâmplat asta mi-au chemat părinții la școală și ne-au dus pe toți trei într-o cameră în care mirosea a sărățelele cu brânză, pline de carbohidrați, cu un birou imens, pe care scria mare cu litere de tipar „DIRECTOR”. Au început toți să își deschidă gurile și să își comunice ceva între ei, uitându-se la mine și urlând. Nu știu ce voiau să transmită prin aceste gesturi, nu mi-a păsat atât de tare încât să le ascult credințele. Tot ce știu este că nu m-am mai întors în acea clădire niciodată, iar discuția dintre părinții mei a continuat săptămâni întregi, implicându-mă și pe mine în schimbul lor de idei. N-o să le înțeleg niciodată modul de a „comunica”. Arată ca niște cimpanzei în cușcă, dacă mă întrebați pe mine. Asta îmi mai aduce o nuanță de amuzament în viața de zi cu zi, oamenii care își expun gândurile între ei. Arată foarte, foarte caraghios.

Părinții mei îmi pun la încercare modul de a mă integra în locuri diferite. Am tras concluzia că poate vor să mă pregătească pentru o posibilă mutare din țara asta stupidă. O dată la câteva luni, școala la care mă duc diferă. Nu înțeleg de ce trebuie să-mi schimb de fiecare dată locul în care mănânc prânzul de cinci ori pe săptămână și banca în care îmi petrec șase ore discutând cu subconștientul meu despre filme, agricultură și astronomie. Cred că vor să ne mutăm în Siberia și se joacă puțin cu mintea mea.

Acum o săptămână, în schimb, au încetat mesele mele

Mihail AVĂRVAREI, 6C

pe la școli. Venea mereu câte o tanti la mine și dădea și ea din gură ca cimpanzeul cu un caiet în mână în care își scria câte ceva cu un pix de plastic roz. Mor de râs când o văd cum vorbește. Viața mea a prins culori, zici că joc în filme cu animale sălbatice vorbitoare.

Totul a devenit mai rău când a început să îmi scrie pe o foaie de hârtie „Mă auzi?”. În momentul acela, mi-am dat seama că ar fi cazul să îmi întrerup puțin subconștientul.

Curiozitatea m-a împins să aflu ce vrea femeia asta de la mine. Scriu și eu pe foaie „Parțial. Nu pot să vorbesc cu două persoane în același timp.”

De atunci, tanti nu a mai venit la mine în bucătărie să-mi scrie cuvinte pe o foaie, iar părinții mei m-au lăsat în pace. Am auzit foarte des cuvântul „bolnav” când treceau pe lângă mine. Nimeni nu mă mai întrerupe din a vorbi cu mine însumi.

Mă îngrijorează faptul că am auzit acel cuvânt. Bolnav? Cred că vor să-mi schimb iar rutina zilei. Nu mi-ar plăcea ca masa mea din bucătăria de acasă să se schimbe vreodată.

Sofia MATEI, 7B

Reflexie

Smaranda Costache, IOA

Sunt singură pe lume și bine o știu și eu, căci din colțul meu de cameră, aglomerat cu tot felul de obiecte nefolositoare, nu văd niciun chip cunoscut și nici nu aud vreo voce care să mă intrige. Domină o liniște mormântală, spartă uneori de vreun zumzăit difuz, un foșnet chinuitor al propriilor gânduri. Se întâmplă ca în această singurătate, în starea de deplină amorțeală ce-mi cuprinde sufletul și membrele fără vlagă, să văd cu o mai mare claritate ideile trecătoare ce-mi străpung mintea neconținut.

Gândurile curg șiroaie, dar doar puține rămân și merită rostite, iar în acel tumult psihic, ochii se mișcă febril prin încăpere, în încercarea de a se fixa pe un lucru. Fiecare emoție, fiecare răsuflet și mișcare își au, într-un fel sau altul, propria întrebare. Întrebările, cele mai serioase mai ales, nasc, prin natura lor, un răspuns alambicat (sau mai multe care se contopesc într-un singur concept mental, greu de descris în cuvinte). Atâtea întrebări și totuși multe rămase fără răspuns.

O noapte răcoroasă, o cameră dezordonată și o tânără care suferă - și caută cusur vieții. O imagine sărăcăcioasă, fără prea multe detalii, dar complicată, greu de înțeles. Singurătatea sălășluiește în fiecare odaie cu un suflet neliniștit, confuz și chinuit de cine știe ce idei năstrușnice, așteptări neîmplinite și vise fără noimă. Singurătatea nu are formă și nici culoare și pare, adeseori, trecută cu vederea, uitată de lume și prea puțin băgată în seamă. Această ignoranță a societății este atât de normală, atât de pură și respectată, încât singurătatea a căpătat propria identitate și s-a sălășluit în multe, foarte multe, case, locuințe, clădiri.

Imaginea unui individ singur și neliniștit, răscolindu-și întreaga existență în doar câteva clipe, nu este singura pradă a acestui fenomen, a goliciunii sufletești și a lipsei chefului de viață, de cunoaștere.

Solitudinea, teama de a fi singur și neajutorat, neuzit, neascultat, i-a atins pe mulți, dacă nu chiar pe

toți. Într-o cameră plină doldora de lume, la o petrecere, concert sau adunare, aproape fiecare om prezent este un adept al singurătății. Un adept credincios, care nu știe de ce suferă sau nu-și dorește să scape din această stare atât de înșelătoare. Dacă te afli într-una dintre acele camere aglomerate, unde lumea forfotește, sporovăind frenetic, e bine de știut că singurătatea este la fel de prezentă ca orice alt individ ce se fâțâie, fără vreun motiv anume, prin cameră. La ce bun că ești înconjurat de atâta lume, când gândurile cele mai profunde, cele mai încântătoare rămân nerostite și, apoi, uitate cu totul? La ce bun că un prieten glumește drăgăstos cu tine, când mintea îți e în altă parte, sufletul îți tremură de neliniște, iar vocea interioară urlă fără sunet?

Cine te cunoaște cu adevărat, de fapt, și pe cine interesează oare micul tău spațiu interior?

Singur este și cel ce scrie noaptea în odaia sa, dar poate mai singur este cel ce cântă în strună prietenului cu chef de vorbă. Oricum ar fi, solitudinea e tare înfricoșătoare și teribil de necruțătoare. Cu sau fără știința noastră, aceasta ne pătrunde până în măduva oaselor. Mereu alături de oameni, de cei dragi, de străini, de persoane simpatice sau mai puțin - totuși la sfârșit de zi, nu mai rămâne nimic, în afara unui mare gol, o confuzie și numai incertitudini.

Atâtea vorbe aruncate în vânt, atâtea replici rostite numai pentru a umple tăcerea, care în final ne secătuesc și ne izolează de semenii noștri. Nu îi cunoaștem pe de-a întregul, căci rareori avem plăcerea să-i ascultăm cu adevărat și să le descifrăm firea, să-i înțelegem așa cum ne-am dori noi să fim înțeleși.

Așa gândesc, din colțișorul meu de cameră, cu mintea cufundată într-un întuneric profund, lipicios, în care nu mă pot recunoaște decât pe mine. Sunt singură pe lume și bine o știu și eu.

Dotts

Patricia-Alexia Drăgan, 6A

Dotts. Până și numele parcă îmi dă o senzație de amar pe limbă. O senzație tristă, parcă neîncheiată. Parcă putea cineva să salveze asta. Dar... oare cine? Dotts. Un câine de rasă dalmațiană, cu un semn din naștere pe față, sub ochiul stâng. O pată maro pe obrazul alb. Un cățel atât de dulce, încât de fiecare dată când spui numele lui, „Dotts”, îți dă o senzație bună, de făptură inocentă, bună și iubitoare.

Îmi aduc aminte chiar și acum iarna anului 2015, pe când Dotts era încă un cățeluș mic, cam cât o mână de adult.

În aceeași zi, familia Richard venea cu dorința de a adopta un cățel. Dar, oare, ce cățel vor alege? Desigur că pe preaiubitul nostru Dotts.

Familia Richard nu era nici bogată, nici săracă. Era o familie normală, cu o casă încăpătoare și cu bani cât pentru a pune pâine pe masă în fiecare zi. O familie formată dintr-o femeie cu părul șaten cârlionțat, cu buzele mov de la frigul iernii și cu un chip blând. Bărbatul avea păr scurt, brunet și, la fel ca femeia, avea un chip blând. Dar, oare, de ce l-au ales pe Dotts?

L-au ales pe Dotts deoarece Dotts nu era ca toți ceilalți căței. Era special. Era voinic și puțin prostuț. Se juca în cușca lui, împiedicându-se uneori de propria coadă. Cei din familia Richard credeau că au nevoie de așa o creatură iubitoare în viața lor.

Ajunși acasă, Dotts alerga ca bezmeticul prin toată curtea. Deja se simțea o oarecare conexiune între familia Richard și el. Adică... acum erau o familie completă.

A trecut ceva timp. Acum Dotts avea șapte ani. Atunci s-a întâmplat necazul. O întâmplare pe care Dotts n-o va putea uita. O întâmplare care i-a schimbat viața.

Familia Richard avea o afacere din ce în ce mai profitabilă. Desigur, și pe Dotts îl răsărau cu o părtică din bani. Și cum s-au gândit ei bine, au vrut să cumpere o casă nouă. Li s-a părut casa lor prea banală. Prea, cum să zic, normală. Voiau o casă mare, luxoasă. Și de ce n-ar vrea asta cu tot profitul lor?

Așa au cumpărat o casă, pe placul lor. Era foarte luxoasă. Aveau de gând să angajeze menajere,

bucătăreșe.... De fapt, de ce n-ar face-o? De ce n-ar uita de Dotts de tot, fiindcă... De ce să mai aibă nevoie de un cățel care nu face mai nimic toată ziua? De ce nu și-ar lua o mie de câini cu mușchi, care să-i apere?

Și chiar asta au făcut. Sărmanul Dotts, uitat în casa lor veche... Dar cine să-l mai hrănească? Cine să-l mai iubească? Cine să mai aibă grijă de el? De acum era un vagabond murdar și neîngrijit. Neiubit. Nefericit.

În fiecare seară la ora cinci, el își aștepta așa-zișii „stăpâni” să vină de la muncă. Dar, spre nefericirea și necazul lui, n-au mai venit. De ce? De ce n-au mai venit?

Dotts, neavând ce să facă, desigur, a plecat din acel loc iubit, unde își amintea de toate momentele fericite și nefericite petrecute cu stăpânii săi.

De atunci nu s-a mai auzit de Dotts.

*

Era o sâmbătă normală și cățelul Mike, un labrador puternic, cu mușchi, se ducea la vânătoare, împreună cu stăpânul său, Michael Richard, cel mai bogat om din sat. Avea cea mai luxoasă casă din localitate. Și cinci căței, dintre care Mike era preferatul său. Mike era lângă el în orice moment. Și, pe drum, acesta observă ceva straniu. Un câine alb... sau nu, dalmațian! Cu o pată sub obraz și murdar rău de tot! Mike nu-l luă în seamă, până s-au apropiat și a observat că dalmațianul îl privea.

Dar stați, parcă nu se uita la el. Parcă se uita ... la stăpânul său! Dar acesta nu-l remarcă. Mike s-a apropiat de el, apoi s-au jucat printre copaci și prin iarba verde. Dar când stăpânul l-a chemat pe labrador, dalmațianul a fugit repede, topindu-se printre copaci.

Asta s-a întâmplat mereu, când Mike venea la vânat. Câteodată își mai împărțea și conserva de mâncare cu dalmațianul. Erau de nedespărțit, dar acesta încă n-avea curaj să se întâlnească cu stăpânul său.

S-a obișnuit. Se obișnuise să stea la distanță și să-i vadă chipul pe care îl știa de atâta timp. Și chipul să nu-l recunoască. Chiar dacă era necăjit că domnul Richard avea un câine nou preferat, îi alina durerea cumva când îl privea de la distanță. Acesta era Dotts, iar de acum încolo era singur pe lume. Era pe cont propriu.

Singur

Luca Georgescu, 9 A

M-am trezit în jur de zece
Într-o liniște deplină,
Toată casa era rece
Și opusul, clar, lui „plină”.

Nu știam ce se întâmplă:
Ori visez, ori am murit?
Mi-am pus deci o haină simplă
Și din casă am ieșit.

Strada - părea părăsită:
Nici pietoni și nici mașini.
Nu-i o zi obișnuită,
Fii-un pic eu și-ai să leșini.

'n Cișmigiu erau acum
Numai păsări, spre-a mea groază.
Știu că nu eram nebun.
Sau eram? E doar o fază?

Orașul era al meu:
Era ca o distopie.
Mai e, oare, Dumnezeu?
A plecat și El de la mine?

Alergând pe strada goală
Păream liber – dar eram?
Era ca o cruntă boală
De care nu mai scăpam.

De cei pierduți îmi era dor
Și, de strigam, părea că tac.
Va fi astfel și-n viitor?
Căci nu aș ști ce să fac.

Numai tu

De când ți-am văzut fața
Pentru prima oară,
Luceai ca dimineța
Într-o zi de vară.

Oare pot eu spune
Că știu ce să fac? – Nu
Și soarele-apune
Rămâi numai tu...

Și când te văd într-un loc plin
De Frumusețe mă izbesc,
Oamenii trec, pleacă și vin
Doar eu stau și te privesc.

Știu ce-oi putea face? – Nu.
Și mulțimea piere
Rămâi numai tu...

Și acest eveniment
Se petrece zi de zi.
Mă cuprinde-un sentiment,
Nu înțeleg, oare ce-o fi?

Zilnic de la școală plec
Știu ce-aș putea face? – Nu.
Iar zilele trec
Rămâi numai tu...

Acas' ajungând
După puțină umblare,
Mă lovește un gând
Și nu mai dispare.

Mă arde ca ceara,
Oare știu ce să fac? - Nu.
În mintea mea seara
Rămâi numai tu...

Și vine și noaptea
Apare Selene,
Iar Morfeu mă poartă
Spre tărâmurii viclene.

Visul mă derulează
Fiind cu tine mereu,
Dar când el încetează
Rămân numai eu...

Poezii

Runa Ene, 7B

Zâmbete pictate
Pe tablouri și oglinzi
Ochi din diamante...
Că ești fericit pretinzi.

Și încerci să iubești
Pe tine, pe mine, pe noi,
Te doare și să clipești
În brațe tot singur teiei.

Plângi în taină,
Râzi fals.
Inima ți-o ia la goană
Nu poți sta-n balans.

Ești amorțit,
Fără de vlagă,
Singur te minți
Tu, ființă bleagă.

Ești ca în comă,
Te întrebi în neștire
Cum vindeci, de fapt,
O fantomă-n agonie?

*

Era anotimpul rece și tăcut
Și te iubeam gălăgios și dezordonat
Îți țineam buzele calde împotriva frigului
Iar tu-mi luai mâinile în ale tale
Și le ascundeai la tine-n buzunare.

Acum e anotimpul cald
Dar e liniște
Și eu încă te iubesc
Dar buzele tale sărută acum
Buzele altcuiva
Iar mâinile mele sunt goale
Și grele, pline de absența alor tale.

*

Icarus a murit cu gustul soarelui pe buze,
Eu aș vrea să mor cu gustul alor tale peste ale mele,
Să-mi fii oceanul și dragostea noastră –
Soarele.
Și ți-aș mulțumi că mi-ai dăruit valurile
Și lecția despre supraviețuire,
Chiar dacă știu că am învățat singură să înot,
Iar tu mi-ai întins colacul de salvare
Când deja ajungeam la mal.

Întotdeauna, dar nu pentru totdeauna

Elena Marchiș, 7B

Am fost și eu acolo,
Acolo lângă voi,
M-ați rănit și m-ați aruncat la gunoi.

Psiholog la toată lumea,
Da'napoi nu primesc.
Am fost și eu ca voi,
Dar acum zâmbesc.

Singură pe străzi,
Singură cu mine,
Eu am fost cu toți,
Dar nimeni cu mine.

Când stăteam cu tine,
Ziceai „mă plictisesc”,
Dar veneai la mine
Când n-aveai cu cine vorbi.

Sunt singură pe străzi,
Singură cu mine,
Eu am fost cu toți,
Dar nimeni cu mine.

O vizită plăcută...

Vera Gafencu Croitoru, 6B

Bucureștiul este un oraș plin de oameni, cu mult zgomot. Un oraș plin de viață. Deși mulți oameni simt asta, eu cred că Bucureștiul poate fi și foarte tăcut.

Povestea începe pe strada Lipscani, vizavi de teatru. Pot spune că, de obicei, această stradă este destul de aglomerată deoarece aici sunt multe prăvălii cu diverse lucruri, care atrag o mulțime de oameni. Dar în ziua asta, strada era pustie. Tocmai mă trezisem și trăsesem draperiile. Era o liniște de neînchipuit. Se auzea cum croncăneau ciiorile. Micul dejun era pregătit deja și masa rotundă avea o față de masă cu dungi albastre și pe deasupra vaza mea preferată, cu un aranjament de liliac. Briza primăverii cu parfum interbelic se simțea și în casă. Soarele avea razele blânde și calde; era cald ca într-o zi de la începutul lui iunie.

Terminasem de mâncat clătitele cu gem de gutui și am coborât la etajul 1, în camera de lucru, dar nimeni nu se zărea. Materialul era lăsat de izbeliște pe mașina de cusut. Am coborât la parter și apoi am ieșit în stradă. Pustiu ca în vestul sălbatic. Unde au plecat toți? M-am întors în grabă și am deschis radioul. Nu prindeam niciunul dintre puținele posturi. M-am hotărât să merg la Marioara, prietena mea din copilărie. Aștept tramvaiul. Mai aștept și iar aștept. Trebuie să

ajung în Piața Romană, numărul 9. Tramvaiul m-ar fi dus fix acolo, dar nu venea niciunul, așa că pornesc încet, încet pe jos. Ajung în 50 de minute. Dacă mergeam cu tramvaiul, ajungeam cu 20 de minute mai rapid. Sun la interfon, nu răspunde nimeni. Mai sun o dată. Nimeni. Poate o fi plecată, mi-am zis și am plecat. Nu era nimeni pe stradă. M-am gândit să mă întorc prin Cișmigiu.

Soarele bătea cu raze calde și afară era senin. Niciun nor pe cer. Salcâmul abia înflorește. O floare de salcâm s-a desprins și-n plete mi s-a prins. Porumbelii zburau din pom în pom, dar nici urmă de om. Am făcut o plimbare plăcută pe marginea lacului. Deja se înserase. Am plecat spre casă, fiind singura de pe stradă. Deși, de obicei, ajung destul de repede, lipsa oamenilor a făcut acest drum destul de neliniștitor.

Acasă, de la mansardă, din micul gemuleț de deasupra biroului de scris, se vedea cum soarele arunca ruje de lumină peste un cer ca un lac albastru. Apăreau și stelele, una câte una, pe cerul ca o mătase fină, de un mov închis. Pe această țesătură luna arăta ca un prețios diamant rotund. Eu încep să plutesc.

Asta a fost o vizită plăcută a Bucureștiului de altădată. Nimic nu rămâne la fel. Mă ridic, zbor în văzduh. În înaltul cerului.

Iarina LUPU, 4B

Cronicile din pădurea fermecată (III)

Maria Hila, 6A

Olivia IOSIF, 6A

Dis-de-dimineață, Karyna și Lyra încălecară pe Lilia, frumosul pegas al Karynei. Cu cele mai delicate mișcări posibile, Lilia și-a luat zborul de lângă cabana Karynei, împreună cu cele două elfe. Lyra și Karyna zburau pe cerul senin, deasupra tuturor, fiind gata să salveze Satul Elfilor.

În scurt timp, cele două elfe aterizară într-un loc total diferit de Satul Elfilor, ceea ce Lyrei i se părea foarte ciudat, deoarece, spre deosebire de Karyna, ea trăise toată viața în Satul Elfilor, sub grija lui Alkione. Aterizară într-un sătuc destul de mic, ticsit cu mici cabane din lemn, care Lyrei îi ajungeau până la mijloc. Spre uimirea Lyrei, care nu avea habar de locul în care se afla, Karyna părea că are totul sub control.

- Suntem în Satul Gnomilor, explică Karyna, observând privirea nedumerită a Lyrei.

- Și ce căutăm aici? Întrebă Lyra încă nedumerită.

- Păi, mă gândeam că ne trebuie puțin ajutor pentru a o scoate la capăt. Nu este foarte ușor să împaci două popoare ce sunt în război de un secol, în special dacă cei care conduc popoarele sunt Galeus și Vervan. Cunosc un gnom care știe totul despre Frondonia cea de acum și cea dinainte și ne poate ajuta.

Lyra aprobă din cap și o urmă pe Karyna prin mulțimea de cabane minuscule și de gnomi. Se opriră dintr-odată în fața unui covoraș din pietricele, care, spre uimirea Lyrei, nu avea o cabană minusculă în spatele său, ci doar un câmp deschis. Karyna se aplecă deasupra covorașului și bătu în pământul acoperit de iarbă uscată. Elfele nu așteptară mult, pentru că imediat se deschise o trapă din care se iși un cap cu un nas

coroiat, ochi mici și care purta o pălărie confecționată dintr-o ciupercă. Gnomul le primi pe cele două elfe în așa-numita lui „casă” imensă din subteran, ticsită cu borcane pline cu fel de fel de chestii, cum ar fi ochi de șopârlă sau salivă de trol.

- Bună, Karyna, spuse gnomul. Nu te așteptam astăzi pe la mine. Spune cu ce te pot ajuta, deoarece în această clipă sunt extrem de ocupat.

Gnomul făcu o pauză, privirile-i ațintindu-se asupra Lyrei. Acesta se uita lung la ea, analizând-o din cap până în picioare.

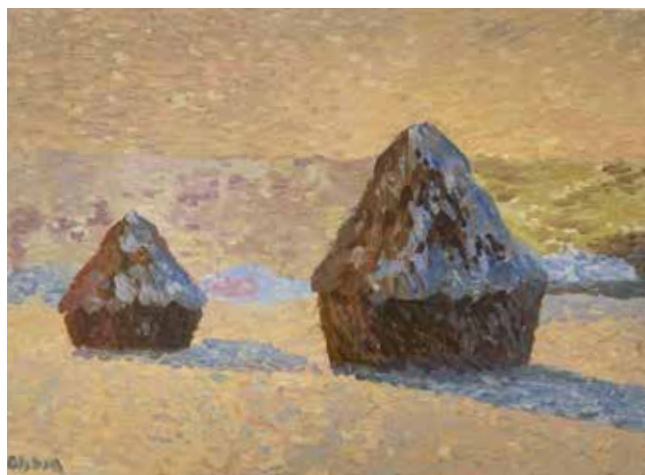
- Bună! Dacă nu mă înșel, tu ar trebui să fii Lyra. Încântat de cunoștință, numele meu este Hargreev.

- De unde știi...

- Hargreev este magul satului, explică Karyna, întrerupând-o pe Lyra. Gnomii sunt ființe înfiorător de inteligente și pot învăța în foarte puțin timp orice. De aceea ți-a știut numele.

- Mă simt flatat, dar Karyna are dreptate. Bun, hai să trecem mai repede la treabă.

Dacă nu mă înșel, ați venit aici pentru harta Frondoniei, spuse Hargreev, iar Karyna aprobă ușor din cap. Harta v-o pot da cu ușurință, dar nu sunt sigur dacă o veți putea folosi cu la fel de multă ușurință. Vedeți voi, harta aceasta a fost făcută de însuși Saffron Ketlenburg, apărătorul Frondoniei, primul apărător vrăjitor și ultimul, din păcate. Harta arată orice vietate, traseul celor inocente este trasat cu albastru, iar al celor periculoase, cu roșu. Traseul vostru este trasat cu negru, dar aveți grijă: harta vă va arăta doar ce vreți să vedeți, iar uneori trebuie să te întâlnești și cu lucrurile de care nu vrei nici măcar să auzi.

Olivia IOSIF, 6A

Lyra dădu să spună ceva, dar înainte de a reuși să scoată vreun cuvânt, gnomul dispăru ca prin magie. Elfele luaseră harta, nelămurite de explicația gnomului, și plecară.

Karyna o încălecă pe Lilia, iar Lyra se puse în spatele Karynei, ținând harta. Și zburară în căutarea satelor trolilor și ciclopilor.

Alkione, gardianul elfilor, era în căutarea Lyrei. Acum, că pusese elfii la loc sigur de Galeus, trebuia să o împiedice pe Lyra să facă o imensă greșală. Călare pe Dragonul cu Creastă Roșie, Alkione era în căutarea elfei. Gardianul jurase să aibă grijă de ea cu prețul vieții, iar Lyra era în mare pericol, mai ales că avea o putere imensă de care nu știa că este capabilă.

Când se întunecă, Karyna ateriză pe pământ împreună cu Lyra. Harta le arăta că se aflau într-un loc

(va urma)

Olivia IOSIF, 6A

pașnic, puțin populat, iar puținii locuitori ce trăiau acolo erau zâne. Elfele se întinseră pe iarba verde, moale și, fiind extenuate, adormiră imediat.

O zi singură pe lume

Karina Drăgan, 5A

Bună! Sunt CHIARA HOCKMAN, fata care a rămas singură pe lume, dar ca să înțelegeți trebuie să o luăm de la început.

Era o zi la fel de însorită ca vara, deși era iarnă; o căldură de neimaginat luase în stăpânire lumea. Tot ce îmi doream era să nu fiu deranjată, doar să stau la piscină. Și tocmai în acea zi a venit prietena și colega mea de clasă, Violeta, pe care am ignorat-o. Era clar că s-a supărat și că nu va vorbi cu mine ceva timp, ceea ce îmi și doream.

Am ațipit pe șezlong lângă piscină și cred că am dormit până în dimineața următoare, când m-am dus să o strig pe bunica mea. Cum nu am primit răspuns, am început să mă îngrijorez, gândindu-mă totuși că nu poate fi departe.

Am căutat-o peste tot și mi-am dat seama că toți din casă au dispărut. M-am dus apoi la câteva magazine din oraș, unde de obicei era foarte aglomerat, dar nu am văzut pe nimeni. Începuse să fie foarte dubios. Am deschis televizorul, însă nu se dădea nicio știre.

Apoi mi-a picat fisa: toți dispăruseră. Eram cea mai fericită de pe planetă, adică eram chiar singura. Puteam face tot ce îmi doream. Era foarte liniște. O vreme, m-am bucurat de această liniște; nu era nimeni care să mă sâcăie, să-mi spună ce să fac sau să nu fac.

Totuși, începusem să mă plictisesc. Credeam că dacă o să mă culc din nou pe șezlong vor apărea ai mei, dar nu mă lua somnul, așa că am continuat să mă bălăcesc în piscină, fără prea mare entuziasm.

A venit seara și mi-am pus dorința ca totul să revină la normal. În dimineața următoare erau toți acasă. Bucuroasă, mi-am promis că nu o să îmi mai doresc așa ceva niciodată.

Dacă tu ai fi o zi singur pe planetă, ce ai face?

Anais GURGUȚĂ, 6B

Prof. Dr. Georgeta Pânișoară

Departamentul de Psihoterapie și Psihologie Aplicată

Facultatea de Psihologie și Științele Educației,
Universitatea din București

Georgeta Pânișoară este profesor universitar la Universitatea din București, Facultatea de Psihologie și Științele Educației, dept. de Psihoterapie și Psihologie Aplicată. Autor (și coautor) a 14 cărți, patru jocuri educaționale, 130 de articole științifice. Este prezentă în mass-media, în rețele de socializare și youtube cu tematică psihologică și de dezvoltare personală. Coordonator de proiecte naționale și internaționale.

Stimată doamnă Georgeta Pânișoară, vă mulțumim că ați acceptat invitația noastră!

1. Sunteți profesor universitar, autor și psiholog îndrăgit, cu bogată experiență în psihologia copiilor și a adolescenților, ale căror probleme vă sunt cunoscute atât ca mamă, cât și ca specialist. Care sunt cele mai frecvente probleme ale preadolescenților și ale adolescenților din ultimii trei ani?

G.P. Sunt subiecte specifice vârstei care sunt mai vizibile în ultimii ani datorită dezbaterii publice și rețelelor sociale, însă cu siguranță ele au existat în ultimele decenii. Adolescenții trebuie să știe că acest tip de probleme sunt nu doar ale lor personal, ci și ale colegilor lor; să știe că mulți trec prin aceleași dileme și probleme (aș enumera doar câteva dintre ele):

- *sănătatea mentală* – se vorbește din ce în ce mai mult de procentajul în creștere al anxietății și al depresiei în rândul adolescenților din cauza conflictelor din jurul lor (în familie și societate), a presiunii rețelelor sociale și a comparării ce vine „la pachet”, a presiunii academice apărute și pe fondul conflictelor dintre generații (părinte-copil, profesor-elev), a presiunii integrării în grupuri de egali / colegi etc;

- *presiunea academică* – apărută pe fondul presiunii din partea părinților și a profesorilor privind realizarea în viață și profesională, urmarea unei facultăți care să asigure mai multe șanse în viață pentru că există percepția că viața este dificilă și este greu să atingi o viață confortabilă și fără griji;

- *bullyingul și cyberbullyingul* și lipsa de strategii prin care să facem față; aceste strategii ar trebui învățate, dar nu există conținut bine documentat privind apărarea de acestea;

- *sănătatea fizică și sexuală, problemele de tip „eating disorders” / tulburări de alimentație*, toate acestea în relație cu căutarea identității de „aproape adult”, pe fondul mării întrebări „Cine sunt eu?” care apare la această vârstă.

Putem vorbi zile în șir despre căutarea identității și teama adolescentului că este „singur” în lumea aceasta mare în care sunt milioane de probleme cu care să se confrunte, că nu este înțeles, apreciat de către adulți (părinți sau profesori), că nu va reuși ceea ce își dorește.

2. Considerați că perioada pandemiei și reclusiunea impusă de aceasta au schimbat configurația psihologiei adolescentului, au declanșat tulburări emoționale și comportamentale distincte față de perioada anterioară?

G.P. Pandemia doar a accentuat anumite tipuri de comportamente. Ele existau deja pe fondul adaptării la folosirea excesivă a mijloacelor digitale, folosire uneori defectuoasă. S-au pierdut astfel deprinderi din sfera socializării, a ieșirii în natură pe fondul creșterii anxietății sociale în unele cazuri. S-au și câștigat deprinderi, facem meetinguri online, vorbim mai mult pe whatsapp – socializăm altfel. Pe fondul folosirii inteligenței artificiale în anii următori, transformările acestea sunt oricum inevitabile, doar trebuie să găsim echilibru în toate și să învățăm să folosim toate acestea astfel încât să ne facă bine, să fie în avantajul nostru.

3. Tema actualului număr al revistei noastre este O ZI SINGUR PE LUME. Izolarea impusă de pandemie a avut și consecințe benefice asupra personalităților în formare? Adulții, capabili să gestioneze emoțiile negative, au găsit resurse pentru transformarea recluziunii în mediu favorabil creației, introspecției. Cum au trecut copiii și adolescenții peste această limitare a libertății și a posibilității de a socializa, de a interacționa cu lumea inconjurătoare?

G.P. Parțial am răspuns și la această întrebare prin intermediul întrebării anterioare. Există consecințe benefice când „ești singur” dacă nu ești speriat că nu te descurci, dacă îți găsești resursele, dacă identifici cine ești tu cu adevărat. Dincolo de multă critică pe care o găsești în jur, în exterior, în solitudine este bine să te gândești ce faci tu bine, ce strategii de rezolvare a problemelor ai, să găsești un spațiu psihologic pentru a-ți oferi autoacceptare, autocompasie.

Se învață mult prea puțin despre acestea la vârsta adolescenței. Sper prin această discuție să îi învățăm pe cititori că trebuie să se gândească mai mult la ei înșiși cu mândrie, cu autoapreciere pentru ceea ce pot face, cum au reușit până acum să facă față problemelor.

4. Revenind la prima întrebare, ce le recomandați cititorilor revistei noastre pentru a nu ajunge în acel punct nevralgic când totul scapă de sub control? Cum pot fi prevenite problemele identificate de dumneavoastră?

G.P. Dacă te cunoști mai mult pe tine și conștientizezi că au fost zeci de situații în care te-ai descurcat – cu profesorii, cu colegii, cu evaluarea națională, în situații în care nu ai crezut că faci față, vei găsi resurse să mergi mai departe cu un pic mai multă încredere. Când ai nevoie de ajutor, cere ajutor! De la consilierul școlii, de la părinți, de la un prieten în care ai încredere, de la diriginte sau un profesor apropiat. Găsește resurse! Nu sta singur ca să fii copleșit!

5. Considerați că tehnologia actuală le aduce prejudicii tinerilor sau le este benefică?

G.P. Tehnologia poate fi benefică. Da hotărât. Ne trebuie echilibru în folosirea ei, și pentru muncă, și pentru distracție, în egală măsură. Ea ne face rău când nu știm să ne ferim de cyberbullying (care poate fi mult mai periculos decât bullyingul) sau când o folosim doar pentru a ne distra. Dar există atâtea mijloace online prin care să ne dezvoltăm, să ne formăm noi abilități, să creștem psihologic.

6. Ca mamă, ați cunoscut sistemul de învățământ din interior, i-ați luat pulsul descoperind trăirile și performanțele copilului dumneavoastră. Credeți că învățământul românesc (la nivel gimnazial și liceal) are toate atuurile pentru a contribui în mod real și eficient la formarea armonioasă a unui tânăr, la identificarea și valorificarea potențialului său? Aveți recomandări de care să beneficieze atât elevii, cât și profesorii?

G.P. O conectare mai bună între profesori și elevi crește motivația adolescenților pentru școală. Profesorii se simt neînțeleși de elevi, iar elevii se simt neînțeleși de profesori și de aici apar parcă două tabere opuse. Strategia potrivită este „să mergem” înainte împreună, căci avem aceleași obiective.

Ar fi util să se centreze școala mai mult pe abilitățile de care chiar avem nevoie în viață, dincolo de conținutul din programa școlară – gândire critică, lupta cu fake news, strategii de „a face față în viață” când apar adversitățile (termeni științifici – *coping* & reziliență), cooperare, creativitate & rezolvare de probleme, autonomie, organizarea timpului etc. Sunt foarte multe de spus, vorbim și cu altă ocazie.

7. Au fost momente când v-ați dorit singurătatea?

G.P. După momentele de muncă intense, toți avem nevoie de un pic de retragere, poate. Unii ne „încărcăm bateriile” socializând, alții stând în solitudine. Ambele sunt benefice, ambele sunt de folos. Important este să facem diferența dintre singurătate/frica de singurătate și solitudine, care este benefică și ne poate ajuta.

8. Ce ați face dacă pentru o zi ați fi singură pe lume?

G.P. Aș asculta muzică, aș ieși în natură, m-aș reconecta cu mine, m-aș odihni, m-aș gândi la ceea ce vreau să fac și să fiu în 5-10 ani.

Voi cum vă vedeți peste 10 ani, cum arată „viitorul vostru eu”? Cum mergeți, cum sunteți, cu cine mai țineți legătura oare dintre actualii colegi?

Vă mulțumim! Vă dorim activitate rodnică și viață împlinită!

DESPRE SINGURĂTATE LA VÂRSTA PREADOLESCENȚEI ȘI A ADOLESCENȚEI

Bianca Baru, Melina Bathae, Isabella Ilie, Mara Tonciu, 7 A

Singurătatea este o stare sau doar un sentiment de care mulți se tem, conducând de multe ori la depresie. Totuși, considerăm noi, uneori singurătatea – solitudinea – are și efecte benefice.

Am vrut să aflăm care este percepția colegilor noștri din „Cervantes” și am aplicat un chestionar, întrebându-i în primul rând dacă și-ar dori să fie o zi singuri pe lume și ce ar face în acest caz. Mulți au răspuns că n-ar fi rău să descopere că sunt singuri pe lume, dar numai pentru o zi, în care ar explora universul fără oameni, ar dansa pe străzi sau ar înfăptui mici acte reprobabile (s-ar plimba cu mașina cu 300 de km/h). Unii, însă, au mărturisit că nu ar vrea să se găsească într-o astfel de situație și că ar plânge dacă s-ar întâmpla acest lucru.

De asemenea, am dorit să aflăm dacă, în viziunea lor, singurătatea îi afectează mai mult pe adolescenți și am primit numeroase răspunsuri afirmative, justificate de stresul examenelor, de dezvoltarea bullyingului și de interiorizarea mai accentuată a tuturor problemelor.

În ceea ce privește influența tehnologiei, cei mici au considerat că aceasta poate accentua starea de singurătate, prin petrecerea timpului exclusiv în mediul virtual, care oferă o iluzorie companie. Cei mari, însă, au considerat că tehnologia îi ajută pe tineri să treacă peste singurătate, să găsească acceptare în mediul online.

La întrebarea dacă un prieten te poate ajuta să alungi sentimentul de singurătate, foarte mulți au răspuns afirmativ. O singură mențiune ni s-a părut distinctă, a unui coleg care a afirmat: „În cazul meu nu funcționează prietenia. Eu am nevoie de timp ca să înțeleg de ce mă simt așa.”

Patricia DRĂGAN, 6A

În final, am vrut să știm dacă singurătatea are și un rol pozitiv și am primit răspunsuri complexe, cele mai multe menționând aspectele favorabile ale solitudinii: posibilitatea de a fi tu însuși fără a suporta judecata celorlalți sau presiunea socială, ocazia de a citi în liniște, de a reflecta la propriul comportament, de a te dezvolta în plan personal. Ne-a plăcut reflecția unui respondent: „Indiferent de câte persoane am avea în jurul nostru, la sfârșitul zilei suntem tot singuri, cu gândurile noastre.”

În urma aplicării chestionarului, am devenit încă o dată conștienți de diversitatea mentalităților, de diferențele în perceperea aceluiași aspect. Ne-am dat seama că singurătatea este îngrozitoare pentru unii, care consideră că doar oamenii te pot ajuta și îndruma, și confortabilă pentru alții, care își doresc să nu fie judecați sau presați să acționeze într-un fel sau altul.

ȘCOALA ALTFEL cu clasa a 9-a C

Moot Court Competition simulează o instanță de judecată reală pentru a oferi studenților la Drept ocazia de a-și pune cunoștințele în aplicare. Noi am mers puțin mai departe de formatul inițial, aducând martori și jurați, pentru a implica întreaga clasă. Nu s-au adus probe, ceea ce ne interesa fiind depășirea tracului (element-cheie și la orele de curs), structurarea argumentelor, disciplina dialogului și, nu în ultimul rând, jocul de rol care le place atât de mult.

Prof. coordonator Cristian Ciocaniu

După ce am discutat cu mai mulți elevi participanți la Moot Court, pot spune că acesta a fost un succes atât pentru ei, cât și pentru organizatori, absolvenți ai liceului nostru (Diana Vasilescu, Denisa Bănică, Sandra Vijială, Radu Săceanu, Mihai Tofan). Formatul evenimentului a fost respectat, dar ne-am și distrat pe parcurs. Elevii chiar au luat rolurile în serios și chiar au intrat în pielea personajelor, creând o atmosferă serioasă, dar și amuzantă prin declarațiile unora.

Cazul, inspirat din textul „Oameni și șoareci”, de John Steinbeck, le-a oferit elevilor mai multe ipoteze pe care aceștia să le aducă în fața judecătorilor, făcând procesul mult mai interesant.

Formatul de Moot Court ar putea ajuta pe viitor la dezvoltarea gândirii elevilor, dar și la menținerea sub control a emoțiilor, deoarece într-un proces nu este văzută bine expunerea emoțiilor pe parcurs. Formatul fiind complex, generos, datorită multitudinii de roluri, fiecare este important în felul său.

Această activitate este perfectă pentru Școala Altfel, deoarece aduce împreună elevii și îi scoate din clase cu un scop educativ, atins însă într-un mod distractiv.

Ștefan Condreanu, 9C

Viața lui Tom fără palat Rescriere după „Prinț și cerșetor” de Mark Twain

Aimée Corbea, 4A

Tom a ajuns acasă la el. Părinții l-au întrebat de ce a lipsit atât de mult timp. El a spus că a fost la palat și prințul nu l-a primit. Părinții lui i-au spus să nu aibă încredere în prinți.

Începând de a doua zi, Tom s-a dus la bibliotecă și a învățat, încetul cu încetul, să

citească. A luat câteva cărți acasă și, când părinții l-au văzut citind, au decis că e timpul să îl trimită la școală.

Tom a terminat școala cu note mari, a mers la liceu și apoi la facultatea de sport. A devenit un baschetbalist cunoscut. În timpul unui meci, se gândea la trecutul lui. Crescuse ca un copac. Când era sărac, fusese doar o sămânță care aștepta să iasă din pământ. La liceu era un copac măricel. La facultate a înflorit.

Devenise un sportiv cunoscut, a făcut fructe, dar urma și momentul în care fructele vor cădea și din semințele lui vor crește alte persoane.

CANDIDUL NETEMPERAT

La leyenda de las flores de boda. Sacrificio del dragón

Victor Istrate 6B

Text pe baza unor imagini din manualul de limba spaniolă

Había una vez, hace mucho tiempo, en una tierra lejana, un rey sabio, poderoso y rico. Era conocido por todos los vecinos del reino como un hombre bondadoso y generoso.

Tenía una chica hermosa y de buen corazón como él.

La niña crecía día a día, y su padre le pedía todas las mañanas que buscara marido.

- Mi niña, me estoy haciendo viejo. Me gustaría tener tiempo para jugar con mis nietos.

Incluso el dragón verde, el amigo de la infancia de la princesa, estaba preocupado por este problema. No comía durante el día porque estaba pensando en la princesa. No dormía por la noche porque estaba hambriento.

Así que comía durante la noche y dormía durante el día.

Una mañana, mientras la princesa se peinaba, el dragón llegó corriendo.

- ¡Oye! Princesa, princesa, soñé que venía a tu boda con un regalo muy sabroso. ¡Ay! Quise decir hermoso

- Ven rápido conmigo. Me gustaría que elijas una mascota. Conozco un rebaño de ovejas cerca, a dos días de vuelo de aquí. Podemos ir con Tarom. O mejor aún, te llevaré en mis brazos.

Y se fueron juntos, para que la princesa eligiera una oveja para ella, como en su sueño.

Mientras tanto, el rey comenzó a preocuparse. Sabía que la princesa estaba a salvo con el dragón, pero no había comido nada antes de irse... Así que empezó a preguntarle a la gente si conocían un buen servicio de catering.

Pero la princesa estaba bien. Comía bien y observaba los ejercicios de batalla que hacían el dragón y el caballero Miguelito, el defensor de la frontera norte del reino.

Le gustaban mucho esos lugares. Y también le gustaba Miguelito.

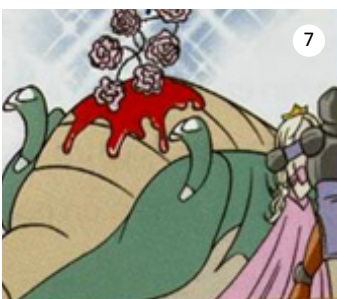
Ni siquiera fue una sorpresa para el dragón cuando notó que estaban lanzando besos. Sin embargo, hizo el movimiento equivocado. Y Miguelito lo golpeó accidentalmente con la espada.

Cuando notaron que de la sangre del dragón crecían hermosas rosas, Miguelito y la princesa quedaron muy impresionados.

- Tengo una idea, dijo el dragón. De camino al hospital, voy a donar mucha sangre para que tengáis miles de rosas para boda.

Fue una idea maravillosa. Porque la empresa de catering de bodas no tenía flores.

Desde entonces se ha mantenido la costumbre de que haya muchas flores en la boda

OREZ ȘI CAZURILE...

Sara Alexandru, 6 B

Când se luminează de ziuă în Împărăția Substantivelor, te poți aștepta la orice, până și la un război nuclear sau la un cutremur de zece grade pe scara Richter.

Astăzi, în schimb, lucrurile s-au complicat mai mult decât mă așteptam. Fiind un substantiv comun, trebuie să trăiesc pe același palier cu toate cazurile mele, așa că sunt mereu trezit din somn pe la ora șase dimineața din diverse motive. Ba cântă Dativul la chitară, ba are Nominativul tupeu. Însă astăzi s-a întâmplat ceva total neobișnuit.

– CINE MI-A FURAT FUNCȚIA SINTACTICĂ? urlă Acuzativul, plângând în hohote pe hol și trezindu-i pe toți.

– Nu știu, frate. Eu nu ies la lumina soarelui decât când sunt chemat afară și asta știm cu toții că nu se întâmplă prea des, zice Vocativul scoțând capul de după ușă.

Vocativul este un idealist în adevăratul sens al cuvântului și un introvertit. Este ghidat de principiile lui, nu de logică, emoție sau spirit practic. Nu are funcție sintactică, așa că nu are multe roluri. De aceea, stă închis în casa lui și se uită la „Cei șapte ani de masă”.

– Auzi, eu cred că tu i-ai furat funcția sintactică, Vocativule! strigă Genitivul. Prea te plângi că nu ai nicio funcție sintactică. Ți se va percheziționa casa.

Genitivul, în schimb, este un lider înnăscut. Este înzestrat cu carismă și încredere și emană autoritate într-un mod care unește persoanele pentru un scop comun. Spre deosebire de Vocativul sensibil, Genitivul este caracterizat deseori de o raționalitate nemiloasă, folosindu-și determinarea, convingerea și mintea ageră pentru a obține tot ceea ce și-a propus.

– Tu vorbești, mă? Ai o funcție sintactică și nici de aia nu poți să ai grijă. Ți-am văzut Atributul substantival genitival prin grădina de nu știu câte ori, reproșează Nominativul abia trezit din somn, în pijamalele lui pufoase.

– Ți-ai găsit cu cine să te certî! Să îți reamintesc ce s-a întâmplat de Crăciun cu numele tău predicativ? Ți-a împodobit bradul urât de ți-a fugit din casă! Am stat să-ți alerg bradul prin tot blocul ca să-l duc la propoziție, râde Genitivul.

Nominativul este reprezentantul tradiției și al ordinii, utilizându-și cunoștințele despre ce este bine, greșit și acceptabil din punct de vedere social. Deoarece unul dintre punctele lui slabe este să fie tupeist, se ceartă cu toată lumea.

– Eu cred că tu i-ai furat funcția sintactică, Genitiv. O să chem paza să-ți verifice peștera în care trăiești, spune Nominativul, trântind ușa fulgerător.

Dacă vă întrebați de unde știu aceste informații despre cazuri, ei bine, sunt un substantiv comun observator și mă cheamă Orez. Poți fi numit ghinionist dacă te cheamă Orez, că nu prea ești băgat în propoziții.

Victor TOCAE, 6C

Adevărul este că doar am avut ghinionul să am locuința plasată lângă cele ale cazurilor, așa că sunt mereu prezent în certurile și în viețile lor.

– Bună dimineața, raze de soare! Cum ați dormit azi noapte? De ce vă certați la această ora a dimineții? spune Dativul plutind.

Dativul este genul de caz care evită destul de mult conflictul. Consumă multă energie pentru a stabili pacea și ordinea socială. Depune eforturi mari să-i ajute pe ceilalți și poate fi rănit ușor dacă ideile lui sunt respinse sau dacă cineva îi reproșează ceva. A, da, e mereu pregătit să îți spună o poezie în mijlocul conversației sau să-ți cânte pe două voci melodia de trei minute și douăzeci de secunde a lui Nicu de la Căzănești.

– Cineva mi-a furat circumstanțialul de loc! plânge Acuzativul.

– Stai liniștit! O să-l găsim pe hoț și o să-ți recuperăm circumstanțialul!

Genitivul intervine:

– Auzi, totuși, e Circumstanțial de LOC. Nu se cam plimbă?

În acel moment, Acuzativul începe să plângă. Totuși, în timp ce hohotele se auzeau de pe hol, aud ceva de la mine din bucătărie.

– Bonjour.

Era circumstanțialul pierdut! Ce căuta la mine în casă?

– Am văzut că ai orez prefiert din ăla moale și alb în frigider. Îl mănânc și ți-l aduc înapoi, spune circumstanțialul de loc în timp ce sare pe geam cu orezul meu.

Dintr-odată, aud paza cum vine și cum intră în camera Genitivului. După un minut, se aud țipete și certuri. E clar! Circumstanțialul a sărit la mine pe geam și a intrat în camera Genitivului, care a fost arestat.

De atunci, Genitivul a stat la răcoare după gratii, iar Nominativul îl vizita în fiecare zi să râdă puțin de el. Până la urmă, nu-i rea viața de Orez.

CEARTA CAZURILOR

Nicoleta Toma-Cuțaru, 6 B

În lumea substantivului în fiecare zi se întâmplă ceva diferit. Ba se declară „din” prepoziție compusă, ba unul dintre cazuri este nemulțumit de ceva. Astăzi chiar așa s-a întâmplat.

Toate cazurile stăteau la o masă și se delectau cu ceai și biscuiți. Dintr-odată SUBSTANTIVUL „rege” intră pe ușă. Cazurile, pentru că nu aveau ceva mai bun de făcut, au început să se certe pe acest substantiv măreț:

– Eu ar trebui să primesc substantivul, spune NOMINATIV. Fără mine, voi, restul, nici nu ați exista.

NOMINATIV este foarte arogant. Toată ziua stă în fața oglinzii și își spune cât de frumos și de puternic este, pentru că poartă toată greutatea propoziției în spate.

– Ce ești așa de îngâmfat, NOMINATIV?! Nu ar fi trebuit să fii la ședința ta de manichiură până acum? zice ACUZATIV.

– Mai lasă-mă, ACUZATIV, că tot timpul dai vina pe mine. Ieri m-ai acuzat că ți-am furat întrebările, când de fapt le-ai uitat lângă funcțiile tale sintactice, a reproșat NOMINATIV.

– Cum îndrăznești?! Prepoziție, amintește-mi să-l dau în judecată pe NOMINATIV.

ACUZATIV nu își asumă niciodată vina. Tot timpul umblă cu secretara ei, prepoziția, după ea, ca

să-i mai amintească pe cine să dea în judecată. Uneori îi mai dă câte o pauză prepoziției, de obicei când e complement direct și se plictisește de ea.

– Haideți să nu ne mai certăm, spune DATIV pe un ton rugător. Puteți lua voi substantivul și gata.

Toată lumea o iubește pe DATIV. Este cea mai simpatică dintre cazuri. De multe ori este confundată cu GENITIV, dar ea nu se supără niciodată. Totuși nu trebuie făcută această greșală. GENITIV este cel mai egoist caz. Tot timpul se mândrește cu articolele sale și face câte o criză atunci când ele nu apar în propoziție.

– Bine, îl iau eu, se grăbește GENITIV. În sfârșit toată puterea este a mea!

– Toată lumea știe că eu merit substantivul, îl întrerupe VOCATIV. La o adică, eu reprezint adresarea directă, iar toată lumea i se adresează prima dată regelui, continuă repede acesta.

– Du-te acasă, VOCATIV, tu nici nu ai funcție sintactică, spun toate cazurile în cor.

Acum era zarvă în toată casa. Bietul substantiv se săturase de această ceartă fără sens, așa că strigă cu fermitate:

– Stop! În primul rând, toate mă puteți avea. Eu apar în propoziții diferite cu funcții sintactice diferite. În al doilea rând, cât voi v-ați certat, PRONUME PERSONAL DE POLITEȚE a venit la mine și i-am acordat întreaga formulă de reverență.

Cazurile au rămas mute în timp ce substantivul a plecat, iar PRONUMELE l-a urmat, rânjind.

Nicoleta TOMA, 6B

Cronică de teatru – „Solaris”

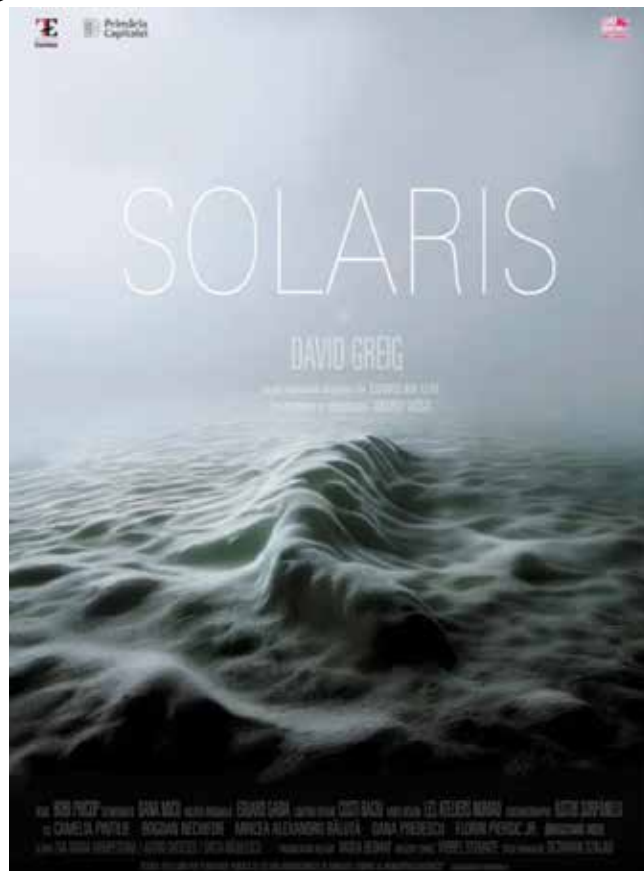
Paula Turc și Alexandra Berea, IOA

Regizat de Bobi Pricop, „Solaris” este o piesă de teatru care ne-a ținut cu sufletul la gură încă de la început, atât scenografia, cât și scenariul fiind absolut impresionante. Opera are în centru comunicarea planetei Solaris, o planetă care are propria conștiință, cu cei trimiși pentru a o studia, dr. Kelvin, dr. Snow și dr. Sartorius. Încetul cu încetul, aceștia realizează că așa-ziii vizitatori pe care-i tot văd sunt de fapt niște simple plăsmuiri mentale, controlate chiar de planeta Solaris.

Oana Micu reușește să orneze o scenă destul de mică în așa fel încât să reliefeze chiar tema principală a operei, respectiv opoziția dintre planul real, uman și planul imaginar, cel al incertitudinii, prin plasarea strategică a decorului într-o formă semicirculară, creând astfel ideea de opoziție între cele două planuri.

Scris de David Greig, scenariul este bazat pe romanul polonezului Stanisław Lem, dar, față de versiunea originală, acesta a suferit câteva modificări, cea mai importantă fiind schimbarea genului mai multor personaje, precum dr. Kelvin și dr. Sartorius. Prin urmare, personajele dr. Kelvin și dr. Sartorius sunt aduse la viață de talentatele actrițe Camelia Pintilie și Oana Predescu, cele două personaje feminine fiind opuse ca tipologie. Dr. Kelvin este o femeie sentimentală, care se lasă ușor influențată de planeta Solaris atunci când aceasta se manifestă drept iubitul ei mort, Ray (jucat de Bogdan Nechifor), fapt ce duce la obsesia ei de a rămâne alături de Solaris. Pe de altă parte, dr. Sartorius este un personaj puternic, pragmatic, care nu se lasă acaparată de influența planetei, chiar dacă aceasta se manifestă sub forma fiicei ei moarte.

Ideea de planetă care încearcă să comunice cu cei trimiși s-o studieze nu este una nouă, dar modul în care este prezentată în „Solaris” este complet original, întrucât planeta este umanizată, simțindu-se ca unul dintre personaje. Nesiguranța față de originea planetei și de abilitățile ei nu sunt percepute ca fiind ceva rău, malefic, ba din contră, ca fiind extraordinare, demne de a fi cercetate cât mai mult posibil.

Ca toate celelalte spectacole de la Teatrul Excelsior, vizionarea piesei „Solaris” este o experiență uimitoare, unică, prin care putem aprecia atât performanțele regizorale, tehnice, cât și pe cele actricești. Considerăm că „Solaris” este o piesă deosebită, care trebuie văzută de toată lumea cel puțin o dată. Multe dintre problemele abordate se pot aplica în viața noastră de zi cu zi, așa cum afirmă chiar regizorul Bobi Pricop: „Solaris este, de fapt, o alegorie profundă pentru umanitate, pentru conexiune umană autentică și mi se pare că astăzi, parcă mai mult ca oricând, discuția devine cu atât mai relevantă. Ce căutăm cu adevărat în afara noastră, ce lume ideală sperăm să găsim și care sunt lucrurile din noi de care fugim?”

Cronică de teatru – „Punk Rock”

Ștefan Tudose, II D

Acum câteva săptămâni am fost invitat din nou de către Teatrul Excelsior la noua piesă, „Punk Rock”, în regia lui Vlad Cristache. Din păcate, nu am ajuns la premieră, însă două săptămâni mai târziu alergam prin ploaie ca să nu întârziu la teatru. După aproape trei ore de poveste am rămas dezamăgit, obosit și frustrat.

În ultimul număr al acestei reviste am redactat împreună cu Ilinca o cronică pentru un alt spectacol al Teatrului Excelsior, „Aproape”. În acel articol am laudat eforturile echipei de a crea o piesă „fresh”, plină de viață, pasiune și pusă în scenă cu respect față de public, mai ales față de publicul mai tânăr, de vârsta mea. Era ca o gură de aer proaspăt, fiecare aspect, gândit și cu o atenție la detalii foarte mare. Desigur, piesa nu este pentru toată lumea, însă chiar și așa nu puteai spune ceva negativ.

Așadar am intrat în sala de spectacol cu așteptări destul de mari. Eram convins că voi fi din nou plăcut surprins de echipa teatrului, mai ales având în vedere titlul piesei – „Punk Rock”, un gen de muzică pe care îl ascult și, după unii, poate îl și cânt uneori.

Când îmi căutam locul în sală am văzut instrumente reale pe scenă. Chitară electrică și bass, tobe și pedale – era clar că acestea nu erau acolo doar de decor. Din nou entuziasmul meu a crescut și după ce am văzut un set la fel de bine așezat ca cel din „Aproape”: rafturi de cărți, scări, un morman de scaune, bănci, toate acoperite de o hârtie mângălită cu teoreme de matematică și obscenități.

După cum am spus mai devreme, am o opinie critică despre această piesă, însă, voi începe cu câteva aspecte pozitive.

Scenografia din nou este excelentă și folosită foarte bine de-a lungul piesei. Hârtia mângălită este tratat ruptă pentru a arăta noi părți ale bibliotecii în care se petrece acțiunea. Costumele transmit fix ce ar trebui, școală privată din Anglia (cuvântul „preppy” îmi vine în minte). În final actorii, mulți pe care i-am văzut și în „Aproape”, fac o treabă foarte bună și unii chiar au o chimie foarte bună între ei. Alex Popa se remarcă din nou, dar și Matei Arvunescu, care dă culoare scenelor în care apare.

Din păcate, talentele lor nu pot străluci când sunt nevoiți să pună în scenă un text slab, lipsit de coeziune. Povestea este aproape inexistentă, lucru care într-un text

despre adolescenți și trăirile lor nu este neapărat rău, însă, atunci când temele abordate lasă foarte tare de dorit, povestea este ultimul lucru care mi-ar fi putut reține atenția sau m-ar fi bucurat.

Piesa urmărește un grup de adolescenți, elevi la un liceu din Anglia, care se întâlnesc în biblioteca școlii și își discută diversele probleme în timp ce se pregătesc pentru simulările examenelor finale. În acest grup se țes intrigă, triumphiuri amoroase și se încearcă parcă să se atingă toate clișeele produsului media pentru adolescenți. Avem abordată tema autovătămării, tema sinuciderii, tema drogurilor, a iubirii neîmpărtășite, transmise de personajele stereotipice – bullyul, sportivul, tociarulul etc.

În opinia mea, niciuna dintre aceste teme nu este dezvoltată până la capăt. Fiecare este introdusă parcă din neant, avem o conversație între doi sau mai mulți dintre elevi, care apoi dispare de parcă nu ar fi apărut. Sunt transpuse superficial, fără atenție. Mai ales motivul autovătămării, prezent în multe dintre produsele culturale destinate adolescenților, apare brusc, nu are nicio relevanță în contextul conversației sau al acțiunii, nu spune mare lucru despre personaje.

Piesa încearcă foarte mult. Încearcă să atingă aspecte esențiale ale vieții de adolescent, să arate o perioadă oarecum murdară și haotică a vieții fiecăruia, însă nu înțelege aceste lucruri. E ca și cum am citi un articol ce se vrea autentic despre viața cetățenilor din Slobozia, scris de un bucureștean ce a trecut o dată pe acolo cu trenul.

Lungimea piesei de două ore și 45 de minute fără pauză nu ajută deloc. Suntem bombardat constant cu clișee. Personajele servesc doar ca niște umbre goale ale unor tineri care încearcă parcă să bifeze toate căsuțele din Bingo-ul produselor media despre adolescenți din ultimii 40 de ani. Avem o piesă care constant te duce cu gândul la filme, seriale, cărți. De la „Breakfast Club” la „Sex Education”, parcă vedem un colaj de momente aduse împreună doar așa, să fie.

Scenele sunt întrerupte de momente muzicale live. La început povesteam despre impresia plăcută lăsată de

instrumentele reale de pe scenă și surpriza continuă când toți actorii trec la fiecare instrument de-a lungul piesei. Chiar fac o treabă bună, însă se vede că nu au încă experiența necesară nici la majoritatea instrumentelor, nici la a cânta împreună. La această parte a piesei sunt câteva lucruri de spus: piesele sunt alese bine, staple-uri ale punkului britanic, însă, chiar dacă teatrul are un sunet foarte bun, instrumentele nu sunt deloc mixate bine, mai ales pentru un „concert” punk. Basul și toba stau destul de bine (mai ales tobele), dar chitara este mult prea încet. Din această cauză vocea iese prea tare în evidență (ceva FOARTE rar pentru un concert rock unde chitarele sunt date la maximum) și calitățile de vocaliști ale actorilor (care, evident, sunt variate și uneori lasă de dorit) sunt puse foarte tare sub lumina reflectoarelor. Totul conduce la o experiență de „concert” destul de incomodă.

Atunci când aproape niciun element al piesei nu este dus până la capăt, când aceasta încearcă aproape tot, dar nu dezvoltă nimic, mesajul este pierdut sub straturi de discuții inutile, de obscentități fără motiv.

Voi reveni însă la Teatrul Excelsior pentru proiectele viitoare și, poate în următorul număr, revin cu o cronică favorabilă.

Recenzie „Cicatrici în chip de aripi” de Erin Stewart

Echipa BOOVIE, 7A

V-ați gândit vreodată cum ar fi ca într-o clipă viața voastră să se schimbe, ca, din adolescenți normali, cu familii iubitoare și cu prieteni amuzanți, să vă treziți monștri printre ceilalți și pentru ceilalți? Ei bine, nici noi, până când am citit „Cicatrici în chip de aripi”, romanul de debut al lui Erin Stewart, apărut la noi în 2021, la Editura Corint.

După ce i-a fost luat tot în urma unui incendiu nemilos, după ce a suportat numeroase intervenții chirurgicale întrucât fața suferise arsuri în proporție de 60 %, protagonistă, Ava Lee, este nevoită să-și continue viața. Dacă ar fi după ea, ar sta undeva, cufundată în întunericul care o protejează de reacțiile semenilor ei, de cuvintele lor crude. Dar lângă ea s-a aflat neconștient după incendiu Cora, mătușa sa care și-a pierdut fiica în acea noapte fatidică.

Neavând de ales, Ava încearcă varianta unei noi școli, unde este, evident, sfâșiată sufletește de privirile și de cuvintele noilor colegi, până îi întâlnește pe Piper și Asad, doi adolescenți de vârsta ei, care o ajută să trăiască o „nouă normalitate”, chiar dacă și ei au cicatrici mai mult sau mai puțin vizibile.

Alături de Piper, paralizată temporar în urma unui accident de mașină, Ava înfruntă ironiile sau dezgustul colegilor. Motivată de Asad și de Piper, protagonistă obține un rol în spectacolul de musical din școală, redescoperindu-și pasiunea pentru cântat. Fără a fi șocat de aspectul fizic al

Avei, atingând-o fără rețineri și arătându-și aprecierea față de calitățile fetei, cu care are în comun pasiunea pentru musical, Asad pare a fi mai mult decât un prieten.

Dar, ca într-o tragedie greacă, ceva schimbă din nou întreaga existență a Avei. Vă lăsăm să descoperiți evenimentele din viața sa și a prietenilor săi, din care cu siguranță veți avea multe de învățat.

„Cicatrici în chip de aripi” este o poveste emoționantă despre curaj și despre înfruntarea celor mai adânci temeri, care te poate face să vezi lumea cu alți ochi.

EXPO

Maria NICOLESCU, 5B

Bogdan ECATERINESCU, 6A

Jade ROLDAN, 7C

Sofia MATEI, 7B

Patricia DRĂGAN, 6A

Cristiana PUȘCAȘU, 4A

Olivia IOSIF, 6A

Bianca BANU, 7A

EXPO

Sara

Printre schițe cu
somekid_from_across_the_street

Sara Maria CREȚOIU, 7A

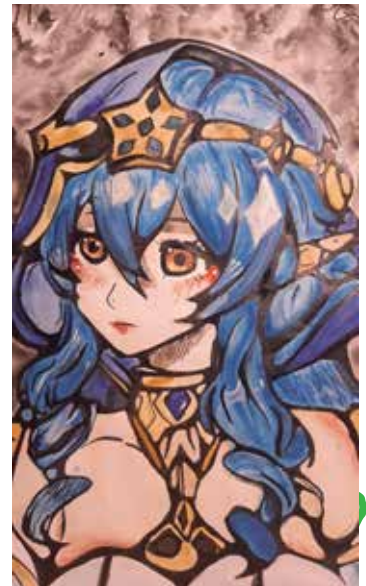

EXPO

Naty

O lume mai bună

Natalia PANTAZI, 7A

REVISTA ȘCOLARĂ
„DON QUIJOTE”
NR 2/2023
ISSN 2601-3231
ISSN-L 2601-3231

